

Tomaž Lapajne Dekleva in Vid Sodnik

Hribovci

Marjan

Marjeta

Podbevšek

Podbevškova

Grega

mama

glas (glas iz zvočnikov)

1. prizor

GLAS: Smo v Triglavskem narodnem parku, kjer stoji majhna koliba. Zgleda romantično, ampak v bistvu je samo koliba, ki se že malo sesuva. Stene so naložena debela, nad njimi pa je streha, ki zgleda zelo naravno, v bistvu so samo skupaj zbite deske. V kolibi je klopca, po tleh žagovina in razno orodje, ki ga imajo gozdarji, npr. žaga. In če sedeš na klopco, vidiš ven Triglavsko pogorje in odblesk nekega triglavskega jezera. Pred kolibo je še skala in če dolgo sediš pri miru, izza nje pokuka svizec.

MARJAN (*privleče poleno, z nogo vdre v kolibo in pogleda proti skali*): Kje si, ta mau? (*Sede na klopco, izvleče prisrčnico in spije požirek.*)

MARJETA (*pride in pokuka v kolibo, Marjan hitro skriva prisrčnico*): Marjan! Sem ti župo prnesla!

MARJAN: To je pa zelo lepo ut tebe!

MARJETA: Sem vedla, d boš končal, k se bo mrak začel delat, pa sem kr gor prnesla.

MARJAN: Pazi, d nauš na žago stopila!

MARJETA: O, pa res! (*Se prestopi.*)

MARJAN: Saj veš, kaj je bilo z Gregatom?

MARJETA: Še zdej šepa. Lej, župo sem ti prnesla. (*Mu da juho.*)

MARJAN: O, še topla je.

MARJETA: Veš, kako sem tekla! Bom počakala, d poješ, d bom kastrole dol nesla. (*Pogleda proti skali.*) A je spet pršou ta mau?

MARJAN: Skriva se.

MARJETA: Zmeri se skriva, kdr jest pridem.

MARJAN: Uset se.

MARJETA: Hvala! (*Sede.*) Tok sem tekla z Gorjuš.

MARJAN: Z Gorjuš je pa dolga, ne?

Marjan pije juho iz lonca.

MARJETA: Pazi, k so cmoki noter!

MARJAN: Dobra je!

MARJETA: Zate rada naredim župo. Js morem zmiri še za enga narest župo. Za tvoga brata sem tut rada naredila župo.

MARJAN: Ne govor od mojga brata!

MARJETA: Ti si ga z žago!

MARJAN: Zame ga ni več!

MARJETA: Prov, bom kastrole dol nesla.

MARJAN: D mi ga enkrat ne omenš več!

MARJETA (*vstane, pogleda proti skalī*): Adijo svizec! (*Gre v drugo smer, kot je prišla.*) Aja, tam sem pršla!
(*Se obrne in gre v drugo smer.*) Skor sm na Koprivnik šla.

2. prizor

Pri Podbevškovich. Podbevšek sedi na elegantni sedežni garnituri in samozavestno kadī.

GLAS: To je Goreljek. In tukaj je hiška, simpatično preprosta od Zunaj, znotraj pa je podrta večina notranjih sten, vse je v marmorju in tikovem lesu. Na steni največje sobe visijo Jakopičeve in Groharjeve slike, na sredini sobe pa je stol iz prozorne roza plastike, ki ima status kulturne dediščine.

MARJAN (*iz zaodnja*): Guspod! Guspod!

PODBEVŠEK (*pritisne gumb na intercomu in reče v mikrofoni*): Kar noter pridi, v sobo.

MARJAN (*iz zaodnja*): Guspod, odklent morte.

PODBEVŠEK: Ja, zmeraj pozabim. Bom takoj. (*Pritisne gumb na daljincu, sliši se odpiranje električnih vrat.*)

MARJAN: Klical ste me!

PODBEVŠEK: Milan, ste pripravili večerjo?

MARJAN: Marjan! (*Mu ponudi roko.*)

PODBEVŠEK (*mu ne da roke, ošabno*): Saj vem, kdo ste. Jaz svoj *staff* poznam.

MARJAN: Včasih mi tut Milan rečete, pa sem mislu ...

PODBEVŠEK: Ste pripravili večerjo?

MARJAN: Ja.

PODBEVŠEK: No, še ženo pokličite. Bova jedla. (*Marjan se zmede in ne ve, kako bi jo poklical.*) Dajte, dajte no! Kdor pri Podbevšku streže, je samozavesten! Se nismo tega že na razgovoru dogovorili? Glavo gor! (*Vpije.*) Kdo streže pri Podbevšku?

MARJAN (*vpije*): Marjan!

PODBEVŠEK (*vpije*): Ja! Kdo ima najboljši umetniški okus?

MARJAN (*vpije*): Guspod Podbevšek!

PODBEVŠEK (*vpije*): Ja!

MARJAN (*vpije*): Zlo lep stol!

PODBEVŠEK: To je kulturna dediščina.

MARJAN (*vpije*): A lahko grem?!

PODBEVŠEK: Še nekaj se bova zmenila.

MARJAN: Prou.

PODBEVŠEK: Milan, ko boš brisal prah s tega stola, moraš imet nežno krpo. Nočem, da se poznajo odrgrnine, kot se poznajo zdajle na tem robu. (*Pokaže rob stola.*)

MARJAN: Veste guspod, jaz punavad bl z žago delam ...

PODBEVŠEK: Kako je v Goreljeku težko dobiti *staff*, to je neverjetno ... No, pokličite mojo ženo! (*Vpije.*) Kdo ima najboljši umetniški okus?

MARJAN (*vpije*): Guspod Podbevšek!

3. prizor

Isti prostor kot prej.

PODBEVŠKOVA (*živčno hodi sem in tja*): Milči! Milči! Milči! Lahko prideš sem! Prosim! (*Marjan pride.*) Jaz bi tale stol dala stan. Meni je to grdo, sori. Meni je to grdo. Meni je to tako ogabno. Jaz kar bruham vsakič, ko ga vidim. Glej ta stol! Tako je ogaben! Saj to ni za nikamor! Jaz bi to vrgla ven!

MARJAN: Jaz sem Marjan, ne Milči.

PODBEVŠKOVA: Milči, daj ta stol ven! Jaz ga ne morem več gledat.

MARJAN: Marjan.

PODBEVŠKOVA: Marjan.

MARJAN: To je kulturna dediščina, jaz ne morem tega kr vn nest. To bo dež padu na nega. Pa ponoč bo zmrznl, pa bo razpokal, pa bo guspod Podbevšek ...

PODBEVŠKOVA: Milči ...

MARJAN: Marjan!

PODBEVŠKOVA: Kdo ima najboljši okus?

MARJAN: Gospa Podbevšek.

PODBEVŠKOVA: Potem pa prosim, da primeš ta stol ali pa pokličeš tri svoje ljudi, ki so tukaj s tabo in živijo na tvoji ogabni kmetiji in nesete ta stol ven! Takoj! (*Se pomiri in prižge cigareto.*) O, fak!

MARJAN: Jest ga lohk ven nesem, sam tou razpokal. K bo sneg gor padu, pol se bo prijel pa ...

PODBEVŠKOVA (*se postavi pred njega*): Milči, poglej to faco! Poglej to faco! A ti zgleda, kot da mi je pomembno? (*Pubne vanj dim in otrese cigareto na stol.*)

MARJAN: Prou. Bom odnesu. Ne otresat gor pepela, ker to se bo puznal, to je plastika ...

PODBEVŠKOVA: Si pa kar postaven, ti Marjan ... (*Ga poboža po telesu.*) A kaj telovadiš, da imaš take mišice?

MARJAN: Vsi u familiji smo drvarji, sej tle nimaš kej družga. Sam jest mam službo tuki. Saj nimam družga ... Grem po žago, dam od podna odžagu. Upam, da se nau puznal, ker to je marmor, to se takoj odkruš ... jest nikol ne b mel marmorja ... (*Gre.*)

PODBEVŠKOVA: Kakšen banalen pogovor!

4. prizor

Marjeta v kuhinji v svoji bajti kuha polento.

MARJETA: Eni misljo, da je lhko polento narest!

GLAS: Polento je ... to je zajeban, to je kunštn! Poleta je ... to je zajeban.

MARJETA: Eni pravjo, da sam streseš u vodo al pa u mlek, pa je.

GLAS: Polenta ...

MARJETA: To je kunštn!

GLAS: To je zajeban!

MARJETA: Če jest dobim slabo polento, putem je to ... zajeban. Prau moj mož. Mislm, ni mož.

Bo mož. Velikrat mu nardim polento.

GLAS: Polenta, to je zajeban!

MARJETA: K jest delam polento, jest ne dam notr soli. Jaz dam lubezen.

GLAS: To ni kr tko, polenta!

MARJETA: To je kunštn! Pol pa, k mešam, jest ne mešam polente. Jest mešam lubezen!

GLAS: To je zajeban.

MARJETA: Pol pa k mu nesem gor u hrib, grem hitr. A veste zakaj? Ker hočem bit čim prej pr nemu. Jaz zmeri še toplo prnesem. Juuj, kako sem jo mešala tud njegovmu bratu! To je bla lubezen ...

GLAS: Polenta ...

MARJETA: Topla polenta, to je lubezen.

GLAS: Lubezen, to je zajeban.

5. prizor

GLAS: Šolska telovadnica. Ob steni je vrsta ribstolov, dva koša za košarko in dva gola za rokomet, ki se uporabljata tudi za nogomet. Na tleh so črte za nogomet, med dvema ognjema, odbojko ... Na tleh je tudi vedro, v njem je metla za pomivanje tal. Na stropu utripa žarnica.

Marjeta stoji ob vedru, pride Podbevšek in gleda žarnico, ki utripa.

MARJETA: Je v redu?

PODBEVŠEK: Ja, ja, vseč mi je. Samo tale žarnica ne dela.

MARJETA: Mau žmiga.

PODBEVŠEK: Kdaj ste pa tole zadnjič čistili?

MARJETA: To sem jest učeri.

PODBEVŠEK: Včeraj?

MARJETA: Učer sem jest use spucala.

PODBEVŠEK: Tele črte bomo morali izbrisati stran.

MARJETA: Čakte, sam mal! (*Gre po metlo in z njo dregne v utripajočo luč, ki polno zasveti in ne utripa več.*)

PODBEVŠEK: Jaz si tega ne bi drznil z mokro metlo!

MARJETA: Tko se poprau.

PODBEVŠEK: A tako. No, črte bomo zbrisali, lesene stvari bomo odstranili, pa bo prostor za umetnine.

MARJETA (*zračudeno*): No, lohk.

PODBEVŠEK: To sem jaz kupil. To je moje! Šola ne potrebuje tega. Lahko tekajo zunaj, če hočejo.

MARJETA: Sploh zdej, ne?

PODBEVŠEK: Lesene skulpture bomo dali ven. (*Pokaže ribstole.*)

MARJETA: To bom jest stran dala, sam rečte!

PODBEVŠEK: Dajte to vi stran!

MARJETA: Bom šraufencigr uzela, pa bom utšraufala ...

PODBEVŠEK: Ne vem, kaj se dogaja, ampak kadar pridem sem med hribe, ste vsi čudni. Mislim, jaz grem po Murglah po cesti, nobenega čudaka. Sami normalni ljudje! Ko pridem pa sem, pa prva čistilka, ki jo srečam, je čudna. Kaj je z vami, hribovci? Saj niste tako daleč od Ljubljane? Se lahko normalno obnašate gospa? (*Marjeti gre na jok.*) Vi sploh veste, s kom se pogovarjate?

MARJETA (*mu ponudi roko*): Marjeta.

PODBEVŠEK: Podbevšek. (*Se rokujeta, zatem Podbevšek pogleda roko in si jo obriše v blače.*)

MARJETA: Sem mau pucala prej.

PODBEVŠEK: Dajte vaš »šraufencigr« prijet, pa dajte tole »utšraufite« in črte izbrišite!

MARJETA: Zbrisat se jih nau dal. Čist. (*Podbevšek jezno strmi vanjo.*) Lahko pa mau spraskam ...

PODBEVŠEK (*grozeče*): Zdajle se bova pa nekaj dogovorila, Marjeta! Besed: »To se pa nau dal,« Podbevšek ne pozna! Podbevšek je zgradil bančni sistem na besedah: »Da se! Lahko!« A razumete?

MARJETA: Ja.

PODBEVŠEK (*vpije*): Kdo je zgradil bančni sistem?

MARJETA: Podbevšek.

PODBEVŠEK: Ja! (*Vpije.*) Kdo ima najbolj izbran umetniški okus?

MARJETA: Guspod Podbevšek.

PODBEVŠEK: Če hočete delati pri meni in v šoli, boste ubogali. Prav?

MARJETA: Razumem!

PODBEVŠEK: Grem nazaj v Murgle ... (*Gre.*)

6. prizor

Koliba. Marjan prižiga motorno žago. Izza skale pokuka Grega, ki gleda naokrog kot svižec. Marjan vzame lok in puščico, a tik preden bi ustrelil, odloži lok in puščico ter se počasi približa skali.

MARJAN: Grega!

GREGA: Borovnice išem.

MARJAN: Že tri leta te ni blo doma.

GREGA: Sem bil na severu. V Avstriji.

MARJAN: U Avstrijo s šu?

GREGA: Sem hotu začeti nou živlene.

MARJAN: Zdej s pršu pa pu borovnice nazaj?

GREGA: Mau sm pršu nazaj.

MARJAN: A si kkšno najdu?

GREGA: Ne. Si ti kkšno najdu?

MARJAN: Ne.

GREGA: Kaj pa uno ud suseda?

MARJAN: Ne govor mi ud Marjete!

GREGA: A še dela u šol? To je dobr. Ma službo.

MARJAN: Te nč ne briga!

GREGA: Preden sm šou u Avstrijo je delala u šol. To je zihtr služba. Jest bi jo prijel, če bi bil na
tvojem mestu!

MARJAN: Tih bot!

GREGA: Te je zmeri gledala!

MARJAN: Grega, spet se va počla!

GREGA: U šolskem autobusu, k smo šli nazaj, sta zmer skup sedela. Sem mislu, da ko bom pršu
z Avstrije, da bosta že cmok, cmok ...

MARJAN: Nehej! Kr ubrn se, pa pejt nazaj u Avstrijo!

GREGA: Sam po borovnice sm pršou.

MARJAN: Mamo pejt pogledat!

GREGA: Sej bom šou pogledat mamo ... Pa še Marjeto bom šou pogledat. Če je ti nisi zagrabu, jo bom jest!

MARJAN: Nehej!

GREGA: Kaj! Sej s mel cajt! Ves ta cajt, k sm bil jest u Avstriji! (*Cinično.*) Mamo pejt pogledat! Aja? Marjeto bom šel pogledat! (*Marjan pobere motorno žago.*) Zakaj maš pa motorko?

MARJAN: Grega! Najprej pejt do mame, pol pa nazaj u Avstrijo!

GREGA: Takoj grem do Marjete!

MARJAN (*zadržane motorno žago*): Do mame pejt!

GREGA (*izživalno*): Dol grem, čez Gorjuše.

MARJAN (*ugasne motorno žago in jo odvrže*): Zmer sem bil hitrejši ut tebe. Pa tut zdej bom! (*Steče – oba tečeta in se med tekom odrivata, spotikata, mečeta veje pod noge, Marjan je hitrejši, med tekom vzame telefon in pokliče, Grega obupa, sede in še malo nabira borovnice.*) Marjeta! Skrij se u kamro! Prhajam!

7. prizor

Pri Podbevškovih. Podbevšek, Podbevškova in Marjan gledajo roža stol.

PODBEVŠKOVA: Ali prav vidim? Ali prav vidim?

PODBEVŠEK: Ta stol bo tukaj, dokler bo Podbevšek živ!

PODBEVŠKOVA: Ta stol mora biti zunaj! (*Vznenemirjeno.*) Milči, daj mi kaj močnega! Teranov liker ali kaj takega.

MARJAN (*priteče*): Kuj guspa.

PODBEVŠKOVA: Jaz prav vidim? Ta stol mora bit zunaj, ker sem jaz tako rekla! Ah, daj Podbevči, no ... Podbevči ... Moram res vedno, no? ... (*Ga prične božati in se zapeljivo obešati nanj.*) Podbevči ... Gre lahko ta stol ven?

PODBEVŠEK: Prav no!

PODBEVŠKOVA: O, hvala! Milči! Ta stol gre ven! (*Pride Marjan.*)

PODBEVŠEK: Marjan, daj ta stol ven! (*Podbevškovi.*) Marjan je.

MARJAN: Marjan sem, ja.

PODBEVŠEK: Dajte ven!

MARJAN: Mau se bojim ...

PODBEVŠEK: Pa zelenega notri prinesi. Bo že videla! (*Gre.*)

Marjan prične žagati stol od podstavka.

PODBEVŠKOVA: O moj bog, kaj delaš? Veš koliko je to vredno? To je vredno toliko, kot tvoj laj! Fak, Milči! Glej, kaj si naredil! Podbevčija bom poklicala!

MARJAN: Ne guspoda klicat ...

PODBEVŠKOVA: Kako boš to popravil? No, kako? Kako je to ogabno! Prej je bil art, zdaj pa to ... drek, en roza drek.

MARJAN: Saj ste mi rekli ... moram odžagat ... če ne bi tukej žagal, bi pa marmor oprasku, ne morm marmorja opraskat, marmor je z Italije ... (*Žaga naprej.*)

PODBEVŠKOVA: A lahko nehaš?!

MARJAN: Kko nej dam ta stou stran?

PODBEVŠKOVA: Ja, primi in odnesi! Saj si močan! Lej, kakšen drvar si!

PODBEVŠEK (*pride*): Lahko prosim nehata?! V kabinet vaju slišim.

PODBEVŠKOVA: Poglej, kaj je naredil?

PODBEVŠEK: Kaj si naredil?

MARJAN: Ja ...

PODBEVŠKOVA: Jaz sem mu rekla, da ne!

Podbevšek besno gleda, Marjan vrže žago in pobegne. Podbevškova začudena obstojita.

8. prizor

Koliba. Pred njo Grega, v kolibi Marjeta in Marjan, a ju Grega ne vidi.

GREGA: Vem, da sta notr. Odprita!

MARJETA: Ne bova!

MARJAN: Pst!

GREGA: Grega tuki!

MARJETA: Vem.

GREGA: Z Avstrije sm pršu!

MARJETA: Me ne zanima!

GREGA: Celo pest borovnic sm ti prnesu.

MARJETA: Marjan, borovnice ma!

MARJAN: Nč utpirat.

GREGA: Gor sem jih nabral, pr drugem jezeru!

MARJETA: Z druzga jezera so!

MARJAN: Pust ga!

Vse pravice pridržane. Društvo za razvoj gledališča v izobraževanju
tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

GREGA: Odprita!

MARJAN: Grega, pejt nazaj!

GREGA: Najprej hočm tebe videt, Marjeta! Pol grem pa še k svoj mam.

MARJAN: Marjeta lohk pride vn, če jo potem spustiš nazaj.

GREGA: Kuga?

MARJAN: Poucentimetrsk macesn je tole, pu moje s me slišou.

GREGA: Borounice se peštajo, ker tok guvorimo.

Pride Marjeta.

GREGA: Marjeta! Borounice sm ti prnesu.

MARJETA: Mau s vijolčn. (*Ga briše.*)

GREGA: K sm šou dol z Vršakov, mi je zmankal energije ... (*Ji da borovnice.*) Veš, zakuga sem šou
jest u Avstrijo?

MARJETA: Pustu s me samol!

GREGA: Sam zato, da b kej zaslužu. Zate!

MARJETA: In, s kej zaslužu?

Pride Podbevškova.

PODBEVŠKOVA: Jaz se zelo opravičujem. Nimam izgovora. Vidva se kar pogovarjajta!

GREGA: Ja.

PODBEVŠKOVA: Samo gospodično bi nekaj vprašala? Malo se umakni, fante! (*Odrine Grego.*)

Tamponov mi je zmanjkalo. Pa se ne bom do Bohinja vozila zaradi tega ... (*Grego
odrine njo.*)

PODBEVŠKOVA: Fante, ne me odrivat!

GREGA: A se lohk pomenva?

PODBEVŠKOVA: Midve se pogovarjava take stvari, ki ... no, pa mi ti najdi tampon!

GREGA: Kva pa je to?

9. prizor

Mama rine traktor po gorski stezi. Marjan jo gleda.

MARJAN: Mama, saj ni treba tko. Saj maš štrnosemdeset let.

MAMA: Marjan, pust me! Če se ne morta pubotat, grem pa jest u Avstrijo!

MARJAN: Ta trakor nau zdržu poti!

MAMA: Sej bom purivala! Včasih smo use na roke ulekl, Marjan! Ti tega n veš ...

MARJAN: Mama štrnosemdeset si stara!

Vse pravice pridržane. Društvo za razvoj gledališča v izobraževanju
tomaz.lapajne@siol.net, 041 804 444

Pride Grega.

GREGA: Nazaj sem pršu z Avstrije!

MARJAN: A zdej s pa pršu k mami, a?

GREGA: A je narobe, če sm pršou?

MARJAN: Ja, narobe je.

MAMA: Roko si dejta. Roko si dejta, drugač bom spustila traktor! (*Grozji, da jo bo traktor povozil.*)

MARJAN: Mama, ne! Se boš na šodru speštala!

MAMA: Spustila bom! Nej bo, kar če! Roko si dejta.

GREGA: Marjan, jest sm Marjeto uprašou, če b se puručila z mano.

MARJAN: Ti, prasec!

GREGA: Je rekla ja!

MARJAN: Prasec!

GREGA: Je rekla, da me ma rada!

MARJAN: Prasec!

MAMA: Še zmer sm tle!

GREGA: Mama, jest se m poroču.

Marjan ga udari, Grega izgubi ravnotežje.

GREGA: Sej nism mislu resn, sam izzivu sm te!

Grega pade, butne ob mamo in traktor povozji Grego in mamo do smrti.

10. prizor

Marjetina bajta. Marjeta, pride Podbevškova.

MARJETA: Kuga pa vi tuki?

PODBEVŠKOVA: Prišla sem se pomenit. (*Ji vrne tampon.*)

MARJETA: Jest sm pa lihkr župo skuhala. Boste mau?

PODBEVŠKOVA: Rada bi kupila tole vašo bajto.

MARJETA: Ja, prou.

PODBEVŠKOVA: Sploh še nisem povedala cene.

MARJETA: Men se zdi u redu. Saj tle ni za žvet.

PODBEVŠKOVA: Čutim, da je čas, da grem stran.

MARJETA: Bedn živlene. Sam daješ lubezen, pa daješ ...

PODBEVŠKOVA: Poglejte, mene to ne zanima – vaše življenje. Mislim, da je čas, da grem stran.

MARJETA: A nej ceu živlene sama seb kuham polento ...

PODBEVŠKOVA: Tukaj bom postavila bazen ...

MARJETA: Men se zdi u redu.

PODBEVŠKOVA: Tukaj zimski vrt ...

MARJETA: Lohk zamenava, pa grem jest u Lublano.

PODBEVŠKOVA: To je odlična zamisel! No, pa narediva tako: jaz sem, vi pa v Murgle.

MARJETA: Murgle! Jest pa u Murgle!

PODBEVŠKOVA: Samo tega ne smete nikomur povedati! Predvsem pa ne gospodu Podbevšku!

A je jasno?

MARJETA: Jasno.

PODBEVŠKOVA: Tukaj na sredini bo en tak ogromen moder stol!

MARJETA: Kar čte!

PODBEVŠKOVA: No, pojdi! Bom poslala odvetnika – kar v Murgle!

MARJETA: Sam še kamižolo uzamem ... Boste mal juhe? Uživate svež zrak! Murgle, prihajam!

(Gre.)

11. prizor

Marjetina bajta, zdaj opremljena z zavesami in dizajnerskim pohištvo.

PODBEVŠKOVA: O, fak! Ogledalo sem pozabila v dolini!

MARJAN: Ste me klical?

PODBEVŠKOVA: Ja, kozmetično torbico sem pozabila. *(Marjan ji poda kozmetično torbico.)* Sem jo v avtu pozabila? O, kje ste jo našli?

MARJAN: Dol je bila, na dvorišu.

PODBEVŠKOVA: Milči, zlat si!

MARJAN: Marjan.

PODBEVŠKOVA: Veš kaj sem jaz brez ogledala? Ena kural!

MARJAN: Ha, kura ...

PODBEVŠKOVA: Ko zjutraj vstanem, če nimam ogledala, en las mi ne stoji, kot bi moral! Vidiš?

Oprosti, ker sem samo v spodnjem perilu ... *(Si ogrne haljo.)*

MARJAN: Sej me ne mot. Neb smel tega rečt. Se opravičujem ...

PODBEVŠKOVA *(zapeljivo)*: Ja, ti si le moj zaposleni, ne! Ah, kaj govorim, saj tukaj smo vsi domači!

MARJAN: A vam pokažem, kuko vas lohk z eno roko dvignem! *(Jo dvigne.)*

PODBEVŠKOVA: O, joj! Spusti me na tla! *(Jo spusti.)* Malo se mi je zavrtelo ... *(Se ji odpne halja.)*

Boš malo teranovega likerja?

MARJAN: Lohk.

Podbevškova nalije kozarca in enega pljuske v Marjana. On si ogleduje polito obleko.

MARJAN: No, saj je delovna ... *(Podbevškova polije teran še po sebi.)* Guspa, to pa nau šlo doll!

PODBEVŠKOVA: A jih boš ti pral? Te tangice?

MARJAN: Bl mau je za uprt. Lesenga konička sm vm izrezov. *(Ji da konjička.)*

PODBEVŠKOVA: Kam pa to daš? *(Misli, da je to erotična igračka.)*

MARJAN: Kam? Na televizijo? *(Ga položi na TV.)*

PODBEVŠKOVA: Padel je, ker je tako tanka ...

MARJAN: Sej kojn je rt na tleh.

PODBEVŠKOVA: Marjan, pouči me o konjih, pokaži mi naravo tega parka! Pokaži mi vrhove, da jih začutim! Pokaži mi ta gorski zrak, da ga diham! Globoko! Dvigniva se nad Triglav!

Pokaži mi ves narodni park! Popelji me v svet narave! *(Se obeša po njem.)*

MARJAN: Gojzarje boš rabla!

PODBEVŠKOVA: Nisem tako mislila ...

MARJAN: Al pa te m nesu! *(Si jo oprta in gresta.)*

PODBEVŠKOVA: O, ja!

12. prizor

Hiša v Murglab. Na stenah so slike – izstopa velika slika z motivom alpske pokrajine z veliko skalo v ospredju.

Marjeta kuba, vstopi Podbevšek.

PODBEVŠEK: Kaj pa vi tukaj?

MARJETA: Polento kuham.

PODBEVŠEK: No, saj lepo diši, ampak ... Kaj počnete tukaj?! V tej hiši.

MARJETA: To je moje!

PODBEVŠEK: Kako? To je moja hiša!

MARJETA: Od vaše žene je bla. Zdej je moja! Lohk slike uzamete, k so grde.

PODBEVŠEK: Veste kaj, to je njeno! Meni je vseeno! Jih lahko kar imate. Nikoli nisva imela enakega umetniškega okusa!

MARJETA: Ta kuzouc mi je pa všeč. Ta je edina, k mi je všeč.

PODBEVŠEK: Ta je tudi edina, ki sem jo jaz prinesel! Vi ste pa drugačni, čisto drugačni od nje. Pa okus imate, vidim.

MARJETA: Ostale packarije pa se lohk odnese. Al pa zakur. Sej okvirje sem že itak razžagala pa

pukurla. Vm dam mau polente. Sm preveč nardila, zmeri za dva delam.

PODBEVŠEK: Ti se meni zdiš taka odločna ženska!

MARJETA: Sam ne vem, kaj je tist jark zuni?

PODBEVŠEK: Bi lahko malo tišje govorila? Poskusi šepetati ...

MARJETA (*šepeta*): Ne vem, kaj je tist jark zuni? Zakuga ste to mel?

PODBEVŠEK: To je bazen.

MARJETA: Sm dala mau zemle not pa krumpir posadila, da u koristn. O, polenta se u prsmudila.

PODBEVŠEK: Všeč mi je ta tvoja vulgarnost.

MARJETA: Nate, polento!

PODBEVŠEK (*poskusi s kuhalnice*): To je najboljša polenta, kar sem jih jedel v svojem življenju.

MARJETA: Notr sm dala vso lubezen, kar jo čutim! Prej sm mela dva snubca. En je ubou družga.

In zdej sm dala uso lubezen noter u polento.

PODBEVŠEK: Ne vem, kako točno bi se midva lahko povezala, ampak čutim, da to moram narediti.

MARJETA: Boste borovnico? (*Mu jo da v usta.*) Dobr, ne? Zdej pa vi men dejte!

PODBEVŠEK (*jo posnema*): Dobr, ne?

MARJETA: Ja. (*Podbevšek jo nežno prime za roko in jo gleda.*) Ne sam gledat! Rečte kej!

PODBEVŠEK: A bi bla moja ... osebna služabnica, ki bi občasno z menoj občevala.

MARJETA: Sm misla, da boste reku, da b seksou z mano!

PODBEVŠEK: No ...

MARJETA: Jest sm za. Kaj bom sama u bajti. Lohk kr zdele! Nisem lačna. (*Se sleče.*)

GLAS: In tako sta živela srečno do konca svojih dni.

MARJETA: Ne gledat, svizec! (*Požuga sliki na steni, na kateri je svizec, ki kuka izžza skale.*)